

RAVEN KENNEDY

ZLATÁ
KLEC

LESKLÁ

BARONET

Lesklá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Raven Kennedy

Lesklá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZLATÁ
KLEC

LESKLÁ

ZLATÁ
KLEC

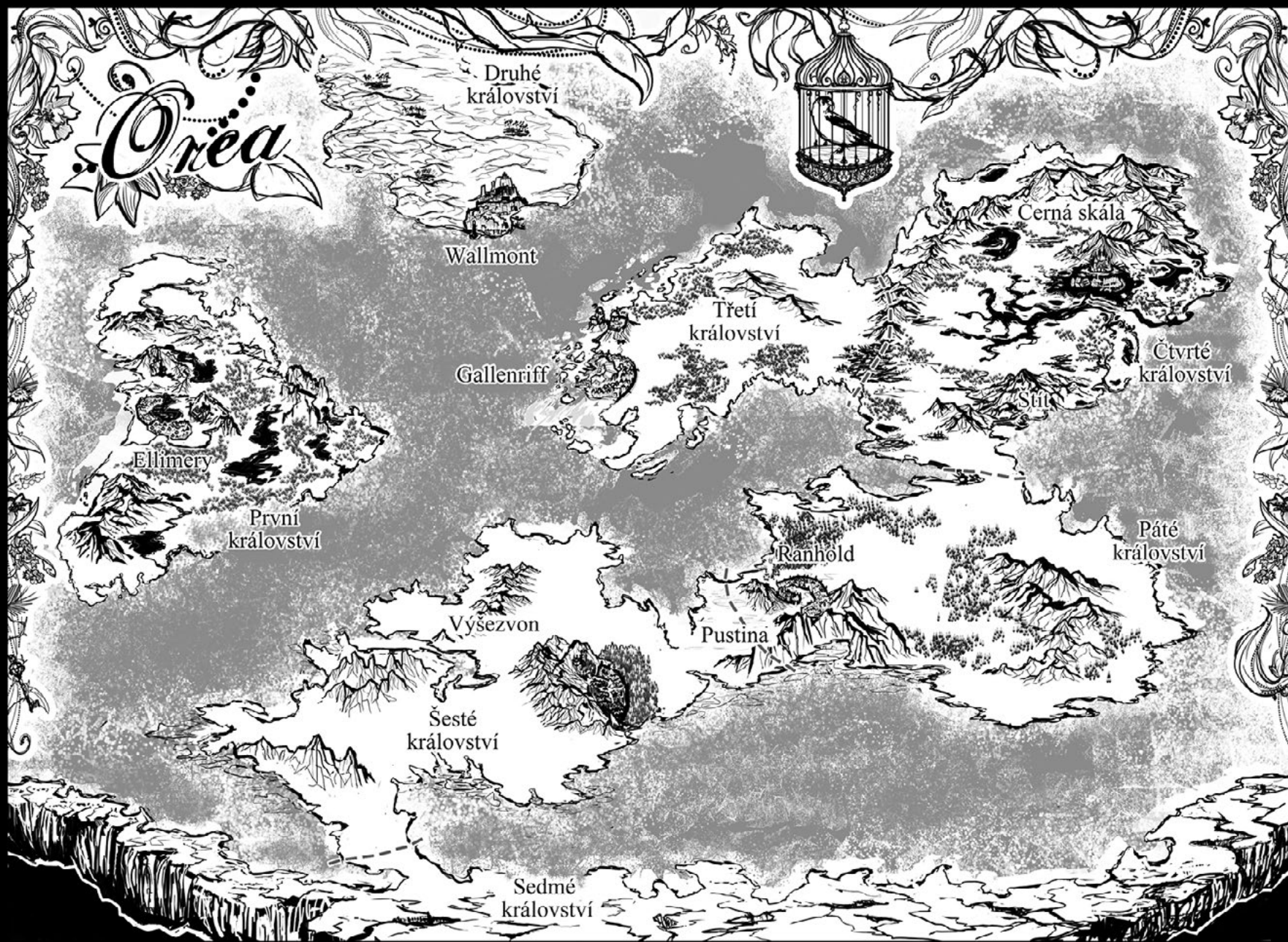
LESKLÁ

RAVEN KENNEDY

 BARONET

Těm, kteří byli drženi v temnotách.
Necht' se opět usmějete na slunce.

Orea

Prolog

AUREN

Před deseti lety

Tady obloha nezpívá.
Netančí ani si nehraje, nelne mi k pokožce
jako sladký parfém, ani si nepohrává s mými
vlasy jako závan svěžího vánku.

Ne tak, jak to dělávala v Annwynu.

Prší a voda zaplavuje zem, přesto nedokáže smýt
pach tohoto místa. Slunce klesá a měsíc stoupá, ne však
v harmonii s bohyněmi, jež dřímou ve svých bělost-
ných hvězdách. Zde je obzor nevýrazný a nezajímavý.

Nic mi tu nepřípadá tak plné života, jako tomu býva-
lo doma. Ale na druhou stranu to všechno mohou být

jen smyšlenky malé holčičky. Třeba takový Annwyn vůbec nebyl a jen jsem na to zapomněla.

Pokud tomu tak opravdu je, raději bych dál předstírala, že byl takový, jak si ho pamatuju. Líbí se mi tak víc – přetékáající životem, jež mi zahlcuje všechny smysly.

I zde mám smysly zahlcené, ne však v dobrém smyslu.

Přístav Derfort je po dnešním ranním dešti ještě stále promáčený. Všechno zde je neustále od vody, která přichází buď z moře, nebo z oblohy. Občas z obojího zároveň. Ve městě nenajdete jedinou střechu z dřevěných šindelů, která není úplně promáčená, ani žádné zvětralé dveře, které se vlivem neustálé vlhkosti neloupou.

Mraky často vytáhnou vlhkost z oceánu a shodí ji na město. Déšť však nikdy není očištný. Jen zaplaví zablácené ulice a páchnoucí rybinou steče zpátky do moře, které ho nasýtilo.

Dnes je vzduch těžký a dusný, jeho vlhkost mi vsakuje do oblečení a tíží mě v plicích. Budu mít štěstí, jestli mi věci uschnou, až si je večer pověsím na šňůru, a jestli nebudu mít vlasy neustále vlhké a krepaté.

Na mé oblečení a vlasy se ale stejně nikdo nedívá. Hamižné oči se vždy upírají jen na mé zlaté tváře a těkají pohledem po mé pokožce o deset odstínů lesklejší, než aby byla skutečná. Proto se o mně mluví jako o pomalované dívce. Zlatá sirota z derfortského přístavu. Ať mám na sobě jakékoli hadry, stejně nezakryjí absurdní bohatství, jež se pod mým zmáčeným oblečením skrývá. Bezceenné jmění v podobě mé pokožky, které mi k ničemu není, a přesto je příčinou *všeho*.

Stánky lemující tržiště jsou stále tmavé, nacucané vodou a se zakrytými vozíky, z nichž kapou zbytky deště. Zavřu oči a zhluboka se nadechnu. Snažím se

předstírat, že necítím štiplavý pach železa z blízkého kovářství, kde vyrábějí kotvy. Že necítím mokrá dřevěná prkna kotvících lodí ani zápach ryb, které sebou mrskají v bednách, nebo slanou vůni pobřežního písku.

Moje představivost však na zahrnutí smradu nestačí.

Vzduch by ale nejspíš voněl o něco lépe, kdybych neseseděla na odpadkovém koši místní hospody. Zvětralý pach starého piva je sice k nevydržení, ale místo, kde se koš nachází, je jedno z nejsušších ve městě a skrývá se ve stínech, tudíž se jedná o cennou nemovitost.

Poposednu si na kovovém poklopu, opřu se zády o budovu za sebou a rozhlédnu se po tržišti. Neměla bych tu být. Měla bych být neustále v pohybu, ale i to s sebou přináší určitá rizika. Zakir má ve městě mnoho očí. Je jen otázkou času, než mě chytí, ať už tu zůstanu, nebo ne. Schovávám se před ním a povinnostmi, které mi uložil. Schovávám se před jeho přísluhovači, kteří se potloukají ulicemi a dohlížejí na žebrající děti – ne aby jim zajistili bezpečí, ale aby se nikdo jiný neodvážil vstoupit na Zakirovo území nebo okrást jeho zloděje.

Schovávám se na místě, kde nemám naději, že mě nenajdou.

Jako by mě něco volalo, zvednu oči a zadívám se mezerou mezi dvěma stánky na oceán. Prohlížím si plachtoví kotvících lodí. Připomínají mi potrhané mraky, které se vzpínají k obloze. Při pohledu na ně, na jejich snahu o útěk, se mi sevře žaludek. Přímo tam, na horizontu, leží svoboda.

Je to lež.

Na černé pasažéry čeká v Derfortu krutý trest. Byla bych blázen, kdybych se o to pokusila. Nejedno ze Zakirových dětí *zkusilo* utéct a nedožilo se rána. Asi nikdy nezapomenu na to, jak jim raci trhali maso

z pověšených těl, která se kolébala ve vánku a krabatěla ve sláném dešti.

Nejhorší ze všeho byl puch, který vydávala.

„Co si u všech pekel myslíš, že děláš?“

Trhnu sebou tak prudce, až si poškrábu paži o hrubé vápencové cihly za zády. Do mého stinného úkrytu vešel Zakir a teď se nade mnou hrozivě tyčí.

Ze zarudlého obličeje se na mě mračí hnědé oči a z brady mu jako kaktusové ostny trčí týdenní vousy. Cítím z něj alkohol. Pach je tak silný, že potlačí i smrad odpadků z koše pode mnou. Pije nejspíš už celé hodiny.

„Zakire.“ Hlas se mi chvěje provinilostí a jen stěží se mu dokážu zadívat do očí. Seskočím z koše a postavím se před ním.

Dá si ruce v bok, až se mu šalvějově zelená vesta rozevře a odhalí chlupatou hrud'. „Máš snad ucpaný uši? Ptám se, co tu u všech pekel děláš?“

Schovávám se. Sním. Předstírám. Vyhýbám se.

Jako by slyšel odpověď, kterou jsem si jen pomyslela, vycení zuby zežloutlé po pintách hedoviny a kvůli dlouholetému kouření dýmky. Rty má popraskané od stovek kleteb, slovních útoků a krutých obchodních dohod.

Od příchodu dlouhého měsíce, jenž značí začátek nového roku, mi Zakir ukládá nové povinnosti. Podle jeho počtů je mi už patnáct let. Dle zákonů Oreje jsem dospělá.

„Jen jsem...“ Výmluvu nevyhrknu dost rychle.

Zakir mi vlepí pohlavěk na zátylek, až se mi prudce předkloní hlava. Je to jediné místo, kde mě bije. Pohmožděniný vypadají na mé zlaté pokožce jako tmavé lesklé skvrny, ovšem pod vlasy je nikdo nevidí.

„Před hodinou jsi měla být v *Samotě*!“ zavrčí a skloní se ke mně. „Ten parchant si stěžoval, žeš ne-

dorazila, a chlap, co tě měl hlídat, mi řekl, že jsi musela proklouznout zadním východem.“

Omyl. Vylezla jsem rozbitým oknem ve sklepě. Je pro mě snazší utéct uličkou za hostincem. Druhou možností je uniknout postranní uličkou, jenže ta je neustále plná divokých psů, kteří se rvou o zbytky z košů.

„Tak slyšíš mě, do prdele?“

Pevně se chytím za špinavou sukni, jako bych se snažila rozdrtit zvuk jeho hlasu, až by pukl jako zralá kulička vína. „Už nechci do *Samoty* chodit.“

Můj hlas zní, jako když cvrnknete do hrbolaté skleněky. Nechci na ten hostinec ani *pomyslet*, natož o něm mluvit. Navzdory jeho názvu je samota to poslední, co se tam dá najít. Právě tam mi ukradli nevinost, jako když na ulici chamtivé prsty zaloví v cizích kapsách. V *Samotě* mě čeká jen úzkost z nevídaných pohledů a past v podobě odpudivých doteků.

Zakir mě propálí pohledem. Skoro si začínám říkat, že mi snad svými masitými prsty zdobenými prsteny vlepi políček, nic takového však neudělá. Zajímalo by mě, kolik z mých těžce vydělaných mincí vydal za ty drahokamy zasazené ve zlatě.

„Mně je u rybí prdele, co chceš. Pracuješ pro mě, Auren.“

Hrdlo se mi sevře zoufalstvím, až se skoro nedokážu nadechnout.

„Tak mě pošli zpátky na ulici. Můžu žebrať na rohu ulice nebo vybírat kapsy trhovcům,“ prosím. „Hlavně mě neposílej zpátky. *Tamto* už dělat nemůžu.“ Nevyhnutelně mi vyhrknou slzy – další věc, která zaplavuje derfortské ulice.

Zakir si povzdechne, ovšem nenávistný úšklebek mu z tváře nezmizí. „Ech, nehraj si tu na uřňukánka. Doted’ jsem tě nenutil makat na zádech. Nechal jsem

tě být dýl, než by to pro tebe udělala většina obchodníků s masem. Pokud mi nebudeš vydělávat, nemůžu si tě nechat,“ varuje mě. „U mě se máš dobře. Na to nezapomínej, děvče.“

Dobře.

To slovo mi zvoní v hlavě, zatímco přemýšlím nad tím, jak můj život posledních deset let vypadal. Spousta jiných dětí přišla a odešla, ale mě si drží ze všech nejdéle, protože moje zvláštní zlatá kůže přitahuje ten druh pozornosti, která mu vynáší nejvíc peněz. Ovšem za celou dobu bych ani jedinkrát nemohla říct, že se u něj mám *dobře*.

Celé dny a noci mě nutil žebrať na ulici, a tak jsem se během potulování po přístavním městě musela naučit, jak využít svého zvláštního vzhledu k vlastnímu prospěchu. Buď to, nebo mě nutil čistit a uklízet svůj dům od půdy po sklepení, až mi od samého drhnutí praskala kůže na prstech a bolela mě kolena. Ačkoli sklep stejně nešlo vyčistit úplně. Na to byl plný chladu, plísně a osamělosti.

Obvykle tam dole přebývalo od deseti do třiceti dětí. Přespávali jsme namačkaní jeden vedle druhého na starých kavalcích pod roztrhanými příkrývkami. Děti Zakir prodával, kupoval a nutil pracovat. Tyhle děti si nikdy nehrály, nic se neučily a neuměly se smát. Spaly a vydělávaly peníze, nic víc. Zakir jakoukoli naši snahu navázat mezi sebou přátelství zadupal do prachu. To slovo pro nás neexistovalo. Zato v nás pečlivě budoval vzájemnou nevraživost a soutěživost. Byly jsme jako vyhladovělí psi, kteří spolu bojují o kost.

Musím se na to ale dívat z té lepší stránky. Protože i když se nemám u Zakira dobře... mohlo by to být mnohem horší.

„Co sis myslela, že bude?“ zeptá se dopáleně, jako bych byla naivní idiot. „Tušila jsi, že to jednou přijde, protože jsi viděla ostatní holky. Znáš pravidlo, Auren.“

Zadívám se mu přímo do očí. „Musím si místo pod tvou střechou zasloužit.“

„Přesně tak. Musíš si místo pod mojí střechou zasloužit.“ Zakir mě znovu sjede pohledem a zastaví se na zabláceném lemu mých šatů. Z hrdla spáleného léty kouření dýmky mu vyrazí zakašlání. „Vypadáš hrozně, děvče.“

Vypadat hrozně patřilo k mé roli žebrajícího sirotka, ale teď už jsem povýšila. Bylo mi patnáct, a tak mi Zakir vyměnil oblečení ze zalátaných hadrů za dámské šaty.

Když mi přinesl první šaty, domnívala jsem se, že mi to v nich sluší. Ve své hlouposti jsem se domnívala, že mi je daroval k narozeninám. Vepředu je zdobila skutečná růžová krajka a vzadu mašle. Nic krásnějšího jsem za celý život neviděla.

To bylo předtím, než jsem si uvědomila, že ty krásné šaty znamenají něco strašlivého.

„Padej do *Samoty*,“ přikáže mi Zakir tónem, který nepřipouští námitky.

Zvedne ke mně oči a mně žaludek ztěžkne zlou předtuchou. „Ale –“

Ukáže na mě prstem se zažloutlým nehtem. „Zákazník už za tebe zaplatil, a tak tě dostane. Místní čekali roky, než zlatě pomalovaná dívka dospěje. Je o tebe velký zájem, Auren. Zájem, který jsem já posiloval tím, že jsem je nechal čekat – i za to bys mi měla být vděčná.“

Dobře. Vděčná. Zakir ta slova sice používá, ale podle mě netuší, co znamenají.

„Udělal jsem z tebe nejdražší kurvu v Derfortu a to ani nepracuješ v bordelu. Místní děvky pení žárlivostí.“

Říká to, jako bych na to snad měla být hrdá. Jako by měl radost z toho, že mě ostatní prostitutky nemají rády.

Poškrábe se na tváři. V očích se mu zračí hamižnost.

„Pozlacená žebračka z derfortského přístavu je konečně dost stará na to, aby si lidi mohli zaplatit noc mezi jejíma nohama. Nedovolím ti, abys mi zničila pověst nebo šanci si ty peníze vydělat,“ pronese hlasem stejně krutým jako rozbouřené moře.

Sevru ruce v pěsti, až si zatnu nehty do dlaní. Kůže mezi lopatkami mi mravenčí. Nejradši bych si ji seškrábala a vytrhala si vlasy, kdyby to k něčemu bylo. Udělala bych cokoli, jenom abych své tělo zbavila zlatého lesku.

Za některých nocí, kdy ostatní děti spaly, jsem se právě o tohle snažila. Jenže na rozdíl od zvěstí, které se šíří Derfortem, nejsem pomalovaná. Zlato z mé kůže nesmyje vůbec nic bez ohledu na to, kolikrát se umyju nebo vydrbu do krve. Nová pokožka nebo vlasy mi narostou stejně zlaté jako předtím.

Mí rodiče mi přezdívali sluníčko. Kdysi jsem byla na svou zlatou září pyšná. Jenže v tomhle světě plném civějících Orejců a pod smutnou šedou oblohou si nejvíc ze všeho přeju svůj lesk ztratit a schovat se na místě, kde mě už nikdy nikdo nenajde.

Zakir nade mnou zakroučí hlavou. Oči má podlité krví po noci plné karbanění a jako vždy se kolem něj zvedá oblak kouře. Zdá se mi, jako by na okamžik zaváhal, ovšem nakonec se odtáhne, složí si paže na hrudi a oznámí: „Barden Východní za tebou poslal svoje průzkumníky.“

Vykulím oči.

„Co-cože?“ vykotám vyděšeným šepotem.

Barden je další místní obchodník s bílým masem. Ovládá východní část města – proto si také toto slovo

zvolil za své přízvisko. Ovšem doslechla jsem se, že na rozdíl od Zakira, s nímž je život celkem snesitelný, by život s Bardenem... nebyl.

Zakir měl v sobě tolik slušnosti, že počkal, až dospěju, než ze mě udělal kurvu pro námořníky i místní. Po Derfortu se ale proslýchá, že Barden je ten nejhorší ze všech obchodníků s bílým masem a slušnost mu nic neříká. Nevydělává na žebrajících dětech a kapsářích. Jmění vybudoval na hrdlořezech a pirátech, na obchodu s masem a děvkami. Nikdy jsem do východní části města nezavítala, avšak doslechla jsem se, že vedle Bardena je Zakir úplný svatoušek.

„Proč?“ zeptám se, i když to slovo vyzní přidušeně. Hrdlo se mi svírá, jako by mě za něj škrtila oprátka.

Suše se na mě zadívá. „Dobře víš proč. Ze stejného důvodu si šlapky v bordelu malují kůži různými barvami. Máš jistě... kouzlo, a když jsi teď žena...“

V krku mě pálí žluč. Je zvláštní, že chutná po mořské vodě. „Prosím tě, neprodávej mě mu.“

Zakir ke mně udělá krok, až mě uvězní u zdi budovy. Z jeho blízkosti mě zamrazí a naskočí mi husí kůže, jako by se ze mě snažil můj strach vyrazit všemi možnými způsoby.

„Byl jsem vůči tobě shovívavý, protože ze všech mých žebráků jsi mi vždycky vydělala na ulici nejvíce,“ oznámí. „Lidi rádi věnují peníze pomalované dívky. A když to neudělali, dokázala jsi je později dostatečně rozptýlit, abys jim vybrala kapsy.“

Hrdlo se mi sevře studem. Co by si o mně rodiče pomysleli, kdyby mě teď viděli? Co by si pomysleli o tom, že žebřím, kradu a peru se s ostatními dětmi o zbytky jídla?

„Jenže už nejsi malá holka.“ Zakir si přejeđe jazykem po zubech a odplivne na zem zakalený chrchel.

„Pokud mi budeš ještě jednou odporovat, umyju si nad tebou ruce a prodám tě Bardenovi Východnímu. A varuju tě, že pokud na to dojde, budeš si *přát*, abys u mě zůstala a poslechla mě na slovo.“

V očích mě pálí slzy. Svaly na zádech sebou škubou tak silně, až mi z toho tuhne páteř.

Zakir zaloví v kapse vesty a vytáhne z ní dřevěnou dýmku. Strčí si ji do pusy, zapálí tabák a změní si mě pohledem. „Takže? Jak to bude, Auren?“

Na zlomek vteřiny zatékám očima za jeho záda, k lodím v přístavu. K těm vzdouvajícím se plachtám, jež se tolik podobají mrakům připoutaným k moři.

Pro rodiče jsem bývala jejich malé sluníčko.

Tančila jsem pod zpívající oblohou.

Tady jsem pomalovaná děvka ze slumu v promáčeném přístavu, kde dýchám špinavý vzduch, v hrdle mě dusí tichý vzlyk a žádný, jakkoli intenzivní déšť ze mě kletbu mé zlaté kůže nesmyje.

Zakir potáhne z dýmky a se zamručením vyfoukne skrz zuby modrý dým. Ztrácí trpělivost. „Do prdele práce, vždyť si tam akorát lehneš na záda.“

Roztřesu se. Slzy v mých očích hrozí, že se mi každou chvíli skutálejí po tvářích. Přesně tohle mi řekl ten první muž. „*Jen si lehni na kavalec, holčičko. Bude to rychlé.*“ Když se mnou skončil, hodil na matraci minci. Nechala jsem ji tam, ohmatanou a špinavou z doteků stovek různých rukou, ačkoli nebyla ani zdaleka tak pošpiněná jako já.

Jen si lehni. Jen si tam lehni a nech se postupně rozebrat na kousky. Jen si tam lehni a vnímej, jak uvnitř umíráš.

„*Prosím, Zakire.*“

Zakousne se do náustku dýmky. „Takže chceš k Bardenovi? Chtěla bys raději žít na východní straně města?“

Důrazně zavrtím hlavou. „Ne.“

Ani lidi z východní strany tam nechtějí žít, jenže většina z nich si nemůže dovolit odejít. S odpadky za zády, loužemi u nohou a mým majitelem, který mi brání v odchodu, ten pocit znám. Nemám kam jít, nemám kde se schovat.

Škubne bradou. „Tak se dej do práce. A *hned*.“

Se svěšenou hlavou se protáhnu kolem něj a vydám se ulicí. Srdce mi buší až v krku a duní v zádech. Dva ze Zakirových přísluhovačů vstoupí přede mě a ukazují mi cestu. Sám Zakir mě následuje jako zlověstný stín a vede mě vstříc mému žalostnému osudu.

Pod botami mi křupe naplavený štěrk. Skoro nevnímám oblázky, které se dostaly dovnitř a tlačí mě do chodidel. Nevnímám ani rušný jarmark, z nějž se ozývá křik, hádky a smlouvání. Na loď se už znovu nepodívám, protože nesnesu vědomí, že mám svobodu na dosah. A tak se usilovně snažím otupit své nitro a předstírám, že jsem kdekoli jinde než tady.

Táhnu nohy za sebou, ale je jedno, jak pomalu kráčím k *Samotě*. Stejně skončím u jejích nabílených dveří a svůj pokřivený odraz spatřím v láhvích slepených k sobě tmelem. Vitrážové okno chudých.

Zakir ke mně přistoupí. Na uchu ucítím závan modrého kouře, jež vyfouknul z úst. Má stejnou barvu jako ty láhve. „Pamatuj, co jsem ti řekl. Vydělej si na postel pod mojí střechou, jinak tě dám Bardenu Východnímu.“

Naposledy se na mě přísně zadívá a odejde s rukou v kapse plné cinkajících mincí, které jsem mu vydělala. Objeví se u mě další dva jeho muži. Sledují mě jako hlídací psi. Ti první dva tu se mnou zůstali. Zaujali místa u dveří, jako by tím naháněli Zakirovu ovečku. I bez ohlédnutí vím, že další muž mi stojí za zády.

Vytáhlý hubeňour po mé levici mě sjede pohledem. Z popelavě šedého obličejce na mě hledí oči s nažloutlými bělmy.

„Prej si Barden Východní rád svoje nový děvky nejdřív sám ozkouší, než je pošle makat,“ pronese. Druhý muž si odfrkne.

Hledím na dveře, na dna modrých láhví v nich, které mi připomínají kulaté oči pavouků. Víím, že se chystám vstoupit přímo do jeho chřtánu, uvězněná v pavučině, do níž mě Zakir vhodil.

Snažím se vzpomenout.

Vzpomenout si na lyrický hlas své matky. Na vánek, jenž rozezníval zvonkohru zavěšenou za mým oknem. Snažím se vybavit si otcův smích a ržání koní v maštali.

Jedinkrát mrknu a posměšky mužů potlačí všechny mé vzpomínky. V hlavě mi zní křik trhovců, rámus a třískání zboží a v tu chvíli se roztrhnou oblaka a spustí se déšť, jenž nás všechny zalije smrdutou vodou.

Ne, tady obloha nezpívá.

A s každým uplynulým rokem píseň mého domova v mých vzpomínkách utichá, nemilosrdně spláchnutá špinavým deštěm.

Jen si lehni na kavalec, holčičko.

Potlačím myšlenky na lodě plachtící za mými zády i na volbu, která vlastně volbou není – volbu mezi východem a západem, mezi Bardenem a Zakirem. Mezi životem a smrtí. A pak, když mi po tváři steče dešťová kapka, ačkoli to dost možná je má vlastní slza, otevřu dveře a vstoupím do hostince.

A další kousek mě zemře.

1. kapitola

AUREN

Pravda je jako koření. Špetka dodá jídlu vrstvy. Dostanete chuť, která vám předtím chyběla. Ovšem pokud ho přidáte příliš, ztížíte si život.

Když však pravdu příliš dlouho potlačujete, když si navyknete na lži, už nikdy z jazyka tu výraznou chuť nespláchnete.

A právě teď mám ústa sežehnutá odhalením, které nějak musím polknout.

Jsi král Ravinger.

Ano, Kanárku. Jsem. Ale pro tebe jsem Slade.

Rip, Ravinger – ať je to, kdo je to – se dívá, jak se touto pravdou dusím.

Co uděláte, když zjistíte, že někdo není tím, za koho jste ho celou dobu měli? V mojí hlavě byli Rip a král dva různí a naprosto odlišní muži. Král Ravinger představoval zlo, kterému jsem nikdy nechtěla čelit. Muže s děsivou mocí, od nějž jsem se chtěla držet hodně daleko.

A Rip byl... no, *Rip*. Složitý a nebezpečný, ale někdo, koho jsem považovala téměř za spojence a jenž mě za tu krátkou dobu, kterou jsme spolu strávili, mnohému naučil. Děsil mě a šťval zároveň, přitom mi však na něm začalo záležet.

A teď musím svoje předchozí domněnky přehodnotit. Protože muž, který mě vyprovokoval a přiměl přiznat, kdo jsem, muž, který mě ve svém stanu líbal a jenž se mnou na zasněženém břehu ledového moře pozoroval truchlivý měsíc... je někdo jiný.

Je to král, jehož se všichni bojí. Vládce, který posílá shnilé mrtvolky, jako by to byly kytice kopretin. Pravděpodobně nejmocnější monarcha, jakého kdy Orea poznala, protože je *fae*, jenž se skrývá všem na očích.

Spala jsem každou noc v jeho stanu jen několik kroků od něj, aniž bych tušila, kdo doopravdy je.

Nedovedu se prodrat všemi vrstvami, které s sebou tato pravda přináší. Ani si nejsem jistá, jestli jsem ve stavu, kdy bych to dokázala rozebrat a strávit, a popravdě ani nevím, jestli to vůbec *chci*.

Ne, právě teď jsem na to příliš našťavaná.

Zamračím se na něj. „Ty... ty zatracený *lháři!*“ Vnímám spalující důraz svých slov stejně jako cítím plameny, které mi hoří v očích. Stravuje mě hněv.

Rip – Ravinger, nebo kdo to u všech bohů je – se odtáhne, jako by ho můj vztek překvapil, a napne se. Zlověstné bodce na jeho předloktích odrážejí matně

světlo místnosti. Místnosti, která mi najednou připadá příliš malá. „Co prosím?“

Stojím ve dveřích s pěstmi u boků, jako bych snad dokázala svůj vztek ovládnout a změnit jeho směr. Udělám k němu krok. Mé unavené stuhly se za mnou vlečou jako červi a zmítají se na podlaze.

„Jsi král,“ prohlásím a zakroutím hlavou, jako bych tím snad mohla tu skutečnost smazat. *Věděla* jsem, že má zvláštní auru. Cítila jsem, že pod jeho kůží dlí moc, ale v životě bych neuhodla, jak hluboko jeho lest sahá. „Obelhal jsi mě.“

Rip mě propálí pohledem. Jeho uhlově černé oči budí zdání, jako by chtěly chytout plamenem, jenž hoří v těch mých. Vypadá, jako by chtěl shořet mým vztekem.

Ráda mu to dovolím.

„Mohl bych říct totéž,“ odpoví.

Naježím se. „Ani se neopovažuj to obrátit proti mně. *Lhal* jsi –“

„Stejně jako ty.“ Z jeho výrazu číší hněv, až se mu šedé šupiny na tvářích zalesknou. Dívám se do tváře dravce.

„Svou moc jsem skrývala. To je rozdíl.“

Odfrkne si. „Skrývala jsi svou moc, svoje stuhly, svůj *původ*.“

„To, že jsem fae, s tím nemá nic společného,“ ucedím.

Třemi dlouhými kroky překoná vzdálenost, jež nás dělí. „Má to s tím společného úplně *všechno*!“ Rip zuří. Vypadá, že by mě nejradši popadl a zatřásl mnou.

Pozvednu bradu. Nehodlám se před ním krčit. Místo toho si představuju, jak se mi stuhly zvedají, aby ho praštily do břicha – což by udělaly, kdyby nepolehávaly splihlé vyčerpáním.

„Máš pravdu,“ odpovím s nuceným klidem. „Dva-
cet let jsem se musela skrývat v cizím světě, aniž bych
potkala jediného dalšího fae. Dokud jsem nenarazila
na tebe.“

Na zlomek vteřiny jeho tvrdý výraz poleví, jenže
jsem neskončila. Ani zdaleka.

„Přinutil jsi mě přiznat, kdo jsem.“

Přes tvář se mu mihne podráždění, jako když blesk
uhodí do země. „Ano, abych ti pomohl –“

Přimhouřím oči. „Přinutil jsi mě přiznat pravdu,
a přitom jsi sám tu svoji dál tajil. Nemyslíš, že to
od tebe bylo trochu pokrytecké?“

Rip zaskřípe zuby tak silně, až mě napadne, jestli si
nezlomí zub. Přeju mu to, ulhanému parchantovi.

„Nemohl jsem ti věřit,“ odpoví chladně.

Z úst mi jako švihnutí biče unikne odfrknutí – kru-
té a bezcitné. „Ty sebestředný hajzle. Vážně mi tu vy-
kládáš, že jsi *ty* nemohl věřit *mně*?“

„Opatrně,“ varuje mě a vycení při tom zuby ve ško-
dolibém úšklebku. „Víš, co se říká o zametání před
vlastním prahem.“

„Nikdy jsem vlastní práh neměla, tak nehodlám ani
nic zametat,“ odseknou.

„Pravda. Nic jiného jsem od tebe asi neměl čekat.“

Napnu se. „Co tím myslíš?“

„Jen že mě vždycky ihned odsoudíš,“ odpoví Rip
s chladnou lhostejností. „Pověz mi, taky jsi Midasovi
nadávala do lhářů?“ zeptá se a svráští obočí lemova-
ná kratičkými bodci. „Jak dlouho vydává tvou moc
za svou? Jak dlouho jsi o něm všem *lhala*?“

„O Midasovi s tebou mluvit nebudu.“

Krutě se zasměje. Ten zvuk má ranit a ublížit.

„Jistěže ne. Tvůj zlatý král přece nedělá nic špatně,“
ucedí jedovatě.

Zatnu si nehty do holé dlaně tak silně, až si málem rozříznu kůži. „Nemáš právo se zlobit, že jsem se rozhodla k němu vrátit. Ne když jsi mi od začátku lhal.“

Z hrdla mu unikne děsivé zavrčení, jako by se ho usilovně a nakonec marně snažil potlačit. „I on ti lhal!“

„Přesně tak!“ zařvu. Z mého hlasu zní takový přívál emocí, až Rip o krok ucouvne. „A mám už po krk toho, jak mi všichni lžou! Tolik lží a manipulací. Snažil ses předstírat, že jsi mnohem lepší než on, přitom jsi úplně stejný.“

Ripovi potemní tvář, až se mi z toho sevře žaludek. „Opravdu?“ Jeho odpověď mě má ranit, nejsilnější ránu mi však zasadí jeho oči.

Rozhostí se mezi námi horké, tíživé ticho a jako sežehnutá mrtvola nám doutná u nohou. Zrak nám zastře dým z naší vlastní zdrženlivosti.

„Děkuju, že jsi mi přesně vysvětlila, co si o mně myslíš.“ Jeho aura se kolem něj převaluje, a protože teď už vím, že obsahuje potlačovanou páru jeho hnilobné moci, nejradši bych vzala nohy na ramena a schovala se před ním. „Aspoň jsi mi tím připomněla, nakolik máš pokřivené vnímání.“

Nenávidím ho. Nenávidím ho tak moc, až mě z toho pálí oči. A pálí mě tak dlouho, až nedokážu jejich horké plameny dál potlačovat. Po tváři mi steče horoucí slza. Sleduje ji pohledem, dokud mi nespadne z čelisti.

„Možná bych neměla vnímání tak *pokřivené*, kdyby mi lidi, kterým věřím, neustále nelhali a nepřekrucovali skutečnost,“ odseknu a setru si další slzu.

Za ním se mi, ponořené ve stínech, vysmívají mříže klece. Představují připomínku toho, co se stane, když mi lže člověk, kterému věřím.

„Auren...“ V jeho hlasu slyším podtón, který nesnesu.

Sklopím zrak na stíny u našich nohou a z hrdla mi unikne roztřesený povzdech.

„Líbal jsi mě a snažil ses mě přemluvit, abych si tě zvolila, a přitom jsem ani neznala tvoje pravé já,“ prohlásím prázdným hlasem. Zvednu k němu oči. „Vzbudil jsi ve mně pocit, že jsem ten nejhorší člověk na světě, protože jsem mu dala přednost, přitom jsem tě zas a znovu varovala, že to musím udělat.“

Rip při mých posledních slovech prudce zvedne hlavu a ve tmě přimhouří oči. „Že to *musíš* udělat?“

Okamžitě svého podřeknutí zalituju.

Se stále stejným klidným výrazem mu oznámím: „Chci, abys odešel.“

Do obličeje se mu vrátí temný stín vzteku a pod strništěm na bradě se mu přelíjí křivky jeho moci. „Ne.“

Srdce se mi sevře pevněji než pěsti. Přičí se mi, že se mi na jednu stranu ulevilo, že tu je, jako bych s ním snad byla v bezpečí. Jako by byl pořád můj spojenec.

Jenže není.

Nemám žádné spojence a nesmím na to zapomínat. Ať už jsem se domnívala, že je pro mě Rip kýmkoli, je to pryč. Nemám nikoho.

Povolím pěsti a promnu si obličej. Jsem unavená. A mám po krk lží. Jeho. Midasových. *Svých*. Jsem obklopená klamem, tvarovaná manipulacemi a přeplněná vším, co jsem musela udělat, abych přežila.

Chci se toho zbavit. Chci rozmotat nitky, které se kolem mě ovinuly, než mě zcela zadusí.

Z Ripových ramen sálá takové napětí, až se jím prakticky třese jako temný mrak připravený seslat bouří. „Takže tím to hasne? Mám snést tvůj vztek a pak přihlížet, jak padneš Midasovi k nohám?“

V očích se mi zableskne. „Do toho, co udělám, ti nic není.“

„*Proklatě*, Auren –“

Nenechám ho domluvit. „Co chceš, Ripe? Proč jsi přišel?“

Složí si paže na hrudi a bodce mu hladce a plynule zajedou pod kůži. „Já? Jen jsem šel na procházku.“

„Aha, dobře, připíšu si tu lež na seznam,“ odseknu sarkasticky. „Mám si dojít pro brk a pergamen, ať na žádnou nezapomenu?“

Rip si povzdechne a oběma rukama si promne obličej. V jeho kamenném výrazu se v tu chvíli objeví prasklina. „Přeháníš to.“

Celé tělo mi ztuhne. Zůstanu na něj zírat.

„Právě jsem viděla, jak ses proměnil z krále na velitele stejně rychle, jako když si člověk obleče kabát,“ podotknu významně. „Před několika hodinami jsi nechal za chůze shnít ranholdské nádvoří a pohrozil jsi tomuto městu válkou. V místnosti za mnou pravděpodobně leží mrtvoly vojáků, které jsi zabil. Právě jsi přiznal, že jsi mi celou dobu, co tě znám, jen lhal, a přesto... mi tvrdíš, že *přeháním*?“

V čelisti mu zacuká sval. „Zajímalo by mě, která z těch věcí ti vadí nejvíc. Povědej.“

„No, nevím, nemám lži zrovna v lásce, ale zbytečné vraždění je na podobně vysoké příčce na seznamu.“

„Nebylo zbytečné.“

Ztěžka polknu. Právě mi potvrdil, že v ložnici opravdu leží mrtví vojáci. „Nechal jsi je shnít?“

„Mnohem víc mě zajímá *tvoje* moc,“ odpoví Rip a otočí se k soše ženy v kleci. Poklesne mi žaludek. „Je to první člověk, kterého jsi proměnila ve zlato?“

„Byla to nehoda,“ vyhrknu, protože *nejsem* vražedkyně.

Zaletí ke mně vítězoslavným pohledem. Nejradši bych si nakopala za to, že jsem mu potvrdila domněnku.

Ve tváři se mu objeví pochopení a oči se mu zvědavě zalesknou. „Nehoda... Takže to šíříš dotykem? Proto neustále nosíš rukavice? Copak nedokážeš svou moc ovládat?“

Z jeho blahosklonných otázek se mi žaludek svírá studem. Vzhledem k tomu, že mi je pokládá muž, který má nad svou mocí nepřekonatelnou kontrolu, by mě nemělo překvapovat, že rýpe do mých nedostatků, ale přesto to bolí.

„Jak to funguje?“ zeptá se, když neodpovím.

„A je to tu zas. Opět se ze mě snažíš vyrvat pravdu, kterou nemáš právo znát,“ prohlásím. „Tak proto ti říkají Rip?“

„Necháváš si od lidí říkat zezlacená klisna,“ opáčí. V tu chvíli vidím rudě. „Zdá se, že všechno, co na mně nenávidíš, Midas udělal už tisíckrát.“

Má pravdu a i za to ho nenávidím.

Pokožka kolem očí se mi napne. Odpovědět mu ale nemůžu, protože jediné, co se mi zadrhlo v hrdle, je nenávisť k sobě samé.

Rip nakloní hlavu a sjede mě pohledem. „Hraje to velice dobře na to, že je králem bez moci. Dokonale si všechno předem naplánoval. Není divu, že tě drží v kleci.“

To poslední, co chci, je mluvit o kleci. Už jen při zaslechnutí toho slova mi záda polévá studený pot.

„Jak měníš svůj vzhled?“ zeptám se, abych změnila téma. „Jak to, že si u všech pekel dodnes nikdo neuvědomil, že vy dva jste ve skutečnosti jeden a ten samý člověk?“

Jakkoli zuřím, že mě obelhal, ještě víc jsem naštvaná sama na sebe za to, že mi nedošlo, jak to celé je.

S křivkami hnilobné moci, jež se mu převalují po obličejí, dokonce i se zelenýma očima a obklopeného stíny jsem ho měla poznat. Strávila jsem s Ripem tolik času, že jsem měla jeho masku prohlédnout.

Ravinger má stejnou silnou čelist i stejné černé vlasy. Rip jen víc vypadá jako *fae*. Má výraznější rysy. Není divu, že se o něm proslýchá, že obávaného velitele král hniloby zmrzačil, protože Rip vypadá *jinak*. Kosti jeho obličejí, špičky uší, bodce na zádech a pažích – všechny jsou ostré, že by mohly řezat sklo – tím vším se naprosto liší od všech, s kým jsem se kdy setkala.

V podobě krále Ravingera vypadá zvláště, protože se mu pod kůží jako stíny pohybují temné kořeny jeho moci a část z nich skrývá strniště na čelisti. Zajímalo by mě, jak daleko ty křivky sahají. A co *znamenají*.

Navzdory všem odlišnostem jsou si Rip a Ravinger natolik podobní, že mě to mělo napadnout. Sotva jako král vešel do místnosti, měla jsem vycítit, kdo doopravdy je. Ať už měl zelené, nebo černé oči, s bodci i hladkou pokožkou, se špičatýma, nebo zakulacenýma ušima, stejně jsem to měla poznat.

Obě jeho podoby jsou neskutečně nádherné a nadpřirozené a bez ohledu na barvu očí se na mě v obou formách dívá stejně pronikavě.

„Nacvičeným tahem,“ odpoví jednoduše. „Lidé vidí to, co se domnívají, že mají vidět, a věří tomu, čemu je jim řečeno, aby věřili. To ti ale nemusím vysvětlovat, že? Midas právě toho už roky využívá,“ prohlásí s viditelným pohrdáním. „Proč jsi proklatě nechala všechny věřit, že to on má zlatou moc, ačkoli jsi to celou dobu byla právě ty?“

Je z toho tak vyvedený z míry, až málem protočím panenky.

„To myslíš vážně? Moc *ráda* jsem svoji moc tajila. Když mi z prstů poprvé vytrysklo zlato, pochopila jsem, že mám veliký problém. Víš, co by byli lidé schopní udělat dívce, která umí měnit věci ve zlato?“ Zakroutil hlavou a unaveně si promnu obočí. „Ne. Tento svět mě využil víc než dost.“

Využívali mě a týrali... a to jsem jenom *vypadala* zlatě. Nechci ani pomyslet na to, co by se stalo, kdybych tehdy neutekla. Kdybych byla ještě pořád v přístavu Derfort, když se u mě poprvé projevila moje moc, všechno by bylo mnohem horší a *nikdy* bych se odtamtud nedostala. Už jen při tom pomýšlení se zachvěju.

Bodce na Ripových zádech se stočí jako ruce v pěsti a tvář mu jako stíny zahálí nečitelný výraz. „A teď? Pořád máš pocit, že se musíš skrývat, Auren?“

Zlatýma očima mu oplatím pohled. „Na to se mě neptej.“

„Proč ne?“ zeptá se.

„Protože chceš, abych ti z nesprávných důvodů prozradila pravdu.“ Z pokožky mi sálá smutek a ramena mi jako plášť halí zklamání. „Chceš, abych se přestala skrývat a zničila Midase.“

Jeho mlčení a neschopnost moji domněnku popřít mluví za všechno.

Nejdřív Midas a teď on. Chci od všech prokletých orejských králů utéct někam hodně daleko a skrýt se tam, kde mě nikdo z nich už nikdy nenajde. *Kolik toho ještě snesu?*

Zůstat tu, dívat se mu do tváře a cítit, jak mi srdce těžkne zklamáním, je pro mě stále těžší.

„Chci, abys odešel, Ripe,“ oznámím mu znovu a jen doufám, že mě tentokrát poslechne.

„Už jsem ti řekl, že mi můžeš říkat Slade.“

„Ne, děkuju,“ odpovím zdvořile a užívám si, když se mu v očích mihne podráždění. „Ale místo toho se ti pokloním, Tvoje Hnilobné Veličenstvo.“

Zamračí se na mě. „Dobře, odejdu. Pokud mi něco povíš.“

„A co?“ zeptám se netrpělivě.

Rip se ke mně nakloní, až se naše tváře skoro dotýkají. Je tak blízko, že cítím horko, jež sálá z jeho těla. „Proč jsi křičela?“

Několikrát zamrkám. Takovou otázku jsem nečekala. „Já... jsem nekřičela.“

Je na něm poznat, že mi nevěří, a moje koktání mi nijak nepomohlo ho přesvědčit.

„Hm. Možná bych měl dojít pro pergamen a brk já, abych sepsal seznam lží, které mezi námi zazněly.“

Parchant jeden.

„Mýlíš se. Neslyšel jsi mě křičet,“ zalžu. Srdce mi ovšem silně buší, proto jen doufám, že ho neslyší.

Pravdou je, že jsem si tu připadala jako zvíře v kleci. Když mě tu strážníci zavřeli bez možnosti úniku, byla jsem odhodlaná vlastními nehty rozdrásat dveře na třísky. Nic z toho ale nepřiznám. Jemu ne.

Rip blahosklonně povytáhne obočí. „Opravdu? Takže jsem si tvůj křik a prosby, ať tě pustí ven, jen představoval?“

Proklatě.

Musím vynaložit obrovské úsilí, abych výrazem svého obličeje nic neprozradila, zvláště když stojí tak blízko. „Možná že s tou ošklivou větvíčkovou korunou na hlavě moc dobře neslyšíš.“

K mému podráždění se ušklibne. Štve mě, že mi při pohledu na ten samolibý úsměv poskočilo srdce.

Přestože nás dělí sotva krůček, nakloní se ke mně,

až zatajím dech. Ukradl si všechn vzduch v místnosti a tahá za pulz v mých žilách jako pes na vodítku.

Téměř se dotýkáme hrudníky. Sklání ke mně tvář, zatímco já tu svou musím zvednout. Díváme se na sebe a v očích máme vepsanou celou řadu smíšených emocí bez sebemenší naděje na to, že bychom si je mohli kdy sdělit.

Jaká slova se tomuto muži zračí v mlčenlivých, zčerených očích? Proč si připadám, jako by mě zevnitř drtil? Má nade mnou moc, která nemá s jeho aurou nic společného, zato je to pevně svázané s tím, jak mi pohled klesne na jeho rty, když se ostře nadechne.

Opět se na mě samolibě ušklíbne. „Hmm. Líbí se mi, když se zlobíš, Kanárku. Kéž bys svůj hněv ale nemířila stále na mě.“

Nejradši bych ho seřvala, ovšem než ze sebe stihnu vyrazit slovo, natáhne ruku a sevře v ní jednu mou stuhu. Srdce mi poskočí a celá ztuhnu.

Oba shlédneme na stuhu, kterou drží, a když něžně zlatý pruh promne v prstech, zapomenu dýchat.

Moje stuha, již něžně mne bříšky palce a ukazováku, se lehounce chvěje, jako by vrněla. Třes se přeneše i na ostatní a jedna po druhé úlevně zmalátní, jako by jeho dotek také cítily. Dál stuhu mne a uvolňuje, jak jsem to ještě nikdy necítila. Po pažích mi přejede mráz.

Měla bych mu ji vytrhnout. Měla bych od něj odstoupit. Měla bych udělat cokoli, hlavně abych si od něj udržela odstup.

Jenže to neudělám. Neudělám to a ani nedokážu přiznat proč.

V jeho blízkosti a pod tíhou jeho pohledu nedokážu myslet. Nedokážu pořádně fungovat, když cítím na tváři jeho dech a na stuze stále ten lehounký dotek.

Nesmím zapomínat na to, kdo je a čeho je schopný. Víc než dřív nesmím polevit v ostražitosti.

„Měla bys je neustále vystavovat na odiv,“ pronese tiše a sama nevím proč, ale po tváři mi steče další slza.

Nelíbí se mi, jaké pocity ve mně probouzí. Chci se držet svého hněvu, abych s jeho pomocí od sebe Ripa odehnala. Vzduch mezi námi ztěžkne, jako bychom pronikli první řadou stromů hlouběji do lesa. Tvoří ho taková změť větví a ostružiní, že se nedokážu dostat skrz bez škrábanců.

Stojí mě to obrovské úsilí, ale podaří se mi odkašlat a zašeptat: „Jdi, Ripe. Prosím.“

Výraz ve tváři mu zakolísá a okamžik, který jsme spolu sdíleli, pomine. Pustí mou stuhu, ta okamžitě ochabne a tiše, zklamaně klesne k zemi.

Když ode mě Rip odstoupí, uleví se mi a zároveň toho lituju. Usilovně se pokusím potlačit veškeré emoce.

Rip otevře ústa, jako by se chystal něco říct, ale pak znehybní a nakloní hlavu, jako by něco zaslechl.

Chloupky na zátylku se mi postaví. „Copak?“

„Hmm, zdá se, že ještě nemůžu odejít.“

„A proč ne?“

Ten jeho samolibý úšklebek se vrátí, ovšem tentokrát působí trochu jinak než předtím. Tenhle je... téměř rošťácký. Nemám z toho dobrý pocit. „Protože se blíží tvůj zlatý král. Myslím, že tu ještě zůstanu a pozdravím ho.“

2. kapitola

AUREN

Vykulím oči. „Cože? Midas se vrací?“
Rip povytáhne obočí. „Copak? To tě ta skutečnost tak zneklidnila?“

Stisknu rty. Zalije mě podráždění. Pokud je Midas skoro tu, v tom případě jsem právě přišla o šanci se odtud nepozorovaně vyplížit.

Ačkoli abych byla upřímná, věděla jsem, že to stejně není moc realistický plán. Musela bych znát všechny vchody i východy z hradu a ještě mít na své straně *obrovskou* porci štěstí, abych se dostala ven, aniž by se to Midas dozvěděl. A i kdyby se na mě štěstí usmálo a mně se *podařilo* utéct, bylo by jen otázkou času, než by mě našel. Nikdy by nedovolil, abych ho opustila.

Jsem v pasti. Klisna zamotaná v otěžích.

„Musíš teď hned odejít,“ vyhrknu.

K mému čirému podráždění na mě Rip jen hledí a nepohne se ani o píd'. „Proč?“

Nevěřicně zamrkám. „Protože pokud tě tu Midas najde...“

„Co udělá? Promění mě ve zlato?“ pronese Rip výsměšně se zlomyslným leskem v očích. Jistěže se mu posmívá. Proč by taky ne? Zná Midasovo nejstřeženější tajemství.

Obklopí mě napětí. „Ne –“

Potutelně se usměje. „Omluv mě, musím si převléknout kabát.“

Než se stihnu obrnit, vytryskne z něj jeho moc a mně se zvedne žaludek. Zhroutím se na zárubeň a málem se pozvracím z přívalu magie, jež se prodírá vzduchem.

Rip se opět začne proměňovat. Sleduju, jak ostré rysy jeho obličeje ustupují, špičaté faeské uši se zakulacují a vysoko posazené lícní kosti vyhlazují. Jeho šedé šupiny se rozplynou. Řada maličkých bodců nad jeho obočím vmžiku zmizí, stejně jako ty mnohem větší na jeho pažích a zádech.

Rip zmizí a jeho místo zaujme král Ravinger. Celé tělo se mu třese. Zakrouží svalnatými rameny a pod kůží na krku se mu rozběhnou temné, zlověstné pramínky. Stoupají stále výš až na čelist jako kořeny, které hledají lepší půdu.

Zhluboka se nadechnu a vydechnu, abych ztišila rozbouřené břicho. Než mě však stihne celou zahltit, jeho moc se stáhne a spolu s ní i nevolnost. Chvěju se a tělo mi ochabne úlevou. Zahledím se na něj.

Dokončí svou proměnu, a když znovu rozevře víčka, jeho černé oči jsou pryč. Místo nich se dívám do tmavě zelených duhovek krále hniloby.

Nedívej se na něj, přikáží si v duchu.

Musím odvrátit zrak, protože kdykoli se naše oči střetnou, obrátí se mi žaludek, sevře se mi hrud' a přemůže mě pocit, že ho vůbec neznám.

Srdce se mi znovu silně rozbuší, avšak nevím, jestli je to vlivem jeho moci, nebo protože mě v této podobě děsí – *král Ravinger* mě děsí. Zajímavé, že bez šupin a bodců nahání mnohem větší hrůzu.

Tahle jeho podoba se mi nelíbí. Bez ohledu na to, kolikrát si připomínám, že je to přece Rip, mám pocit, že je někdo cizí. Cizinec, kterému se neodvážuju důvěřovat.

Moje úzkost se změní v strach. Otočím se a vyjdu do Midasovy ložnice. Potřebuju být od něj dál. Potřebuju *utéct*.

Po několika málo krocích ovšem o něco zakopnu. Podaří se mi udržet rovnováhu a nespadnu a pak si uvědomím, že jsem zakopla o tělo.

„Bohové...“ Rukou si zakryju ústa a s hrůzou v očích se zadívám na člověka u svých nohou.

Strážný má zavřené oči a ústa dokořán. Zlatý kyrys, který má na sobě, se leskne, ovšem kůže pod ním shnila a zešedla jako utržený hrozen vína, odhozený na zem, aby na slunci vyschl.

Zaletím pohledem k dalšímu tělu, strážnému ve stejném stavu. A pak uvidím dalšího a dalšího a dalšího.

Z hrdla mi unikne přidušený výkřik a v uších mi děsivě zvoní. Nedokážu se ovšem od těch zohýbaných mrtvol odvrátit. Ve vyschlých očích se jim stále zračí šok. Nedokážu odtrhnout pohled od jejich popraskaných, odlupujících se rtů ani propadlých tváří.

Tohle... Tohle je důkaz Ravingerovy moci.

V jednu chvíli byli všichni tito strážci naživu a v další z nich zbyly jen vyschlé prázdné schránky.

Hrud' se mi zvedá a klesá zrychlenými nádechy, ovšem bez ohledu na to, jak rychle se snažím dýchat, nedokážu dostat do plic dost vzduchu, protože mi v hlavě zní jen jediná myšlenka.

Udělal bych totéž?

Kdyby slunce nekleslo za obzor a neodneslo s sebou i mou moc proměnit vše ve zlato, rozlomila bych dveře a všechny ty strážce zabila *já* místo Ravingera?

V očích mě pálí slzy. Možná je to jen obranná reakce mého těla, pokus rozmazat to, co vidím před sebou. Nepomáhá to.

Ovšem pomůže mi, když přede mě Ravinger předstoupí a zakryje mi výhled na shnilé mrtvoly. Vyjedu očima po jeho těle a zahledím se mu do tváře. Zelené duhovky mi tančí po tváři jako pára, jež stoupá ze zahřáté vody.

„Musíš dýchat, Auren.“

„*Dýchám*,“ obořím se na něj.

„Tímhle tempem začneš hyperventilovat,“ varuje mě klidným hlasem. „Viděla jsi snad dosud smrt jen pozlacenou svou mocí?“

Málem se hořce rozesměju. „Viděla jsem smrti víc než dost.“

Jedna po druhé mi na mysl vytanou staré, zvrásněné vzpomínky. Setkala jsem se se smrtí tu noc, kdy mě unesli z domova, a od té doby mě provází na každém kroku.

„Ti muži si takový osud nezasloužili,“ povzdechnu si a z tváře setru slzu vzteku.

„V tom s tebou nesouhlasím. Drželi tě tu proti tvé vůli.“

Zaplanou mi oči. „Poslouchali rozkazy. Dělali, co jim bylo nakázáno.“ Mysl se mi zaplaví vším, co jsem dostala rozkazem *já*. „*Tohle* –“ Samotnou mě štve, že se mi zlomí hlas. „– jsem nechtěla.“

Dusím se pocitem viny, který v tichu sílí víc a víc.

„Ty tvoje výmluvné zlaté oči,“ zašeptá Ravinger.
„V jednu chvíli plné nenávisti, v další plné dojetí.“

Upře na mě oči barvy lesní zeleně a zvedne ruku. Instinktivně ucuknu. Zarazí se a tvář mu po mé reakci potemní. „Neublížím ti, Kanárku.“

Můj výraz mu říká, že to už udělal.

Se zaťatými zuby otočí rukou jako neviditelnou pákou. Temné křivky jeho moci se mu pod kůží na dlaních převalí a ovinou se mu kolem prstů jako popínavá réva.

Jeho moc se o mě znovu otře jako vánek. Obrním se před přívalem nevolnosti, ten však nepřichází. Tentokrát už nemám pocit, že je něco strašlivě špatně. Do vzduchu se jako duch zvedne magie a vtlačí mi dech do plic.

Nechvěju se, nedávím, nelámu v pase. Není mi zle. Místo toho kolem nás víří energie, kořeny mých stuh se napínají a na zádech mi naskakuje husí kůže.

Náhle místností zazní kašel. Poplašeně nadskočím a otočím se za tím zvukem. „Co –“ Všude kolem mě se na zemi převalují nebo si sedají strážníci, kašlou, jako by měli hrdla vyschlá na troud, a ústy s popraskanými rty lapají po dechu.

Vytřeštím na Ravingera oči. „Jak jsi – Myslela jsem, že jsou mrtví!“

Opět spustí ruku. Vlákna hnilobné moci se z jeho dlaně stáhla. „To by také byli, kdybych s jejich oživením vyčkával ještě chvíli. Hniloba se dá zvrátit jen do určité doby.“

Několikrát zamrkám a zakroutím hlavou. Vojáci kolem nás vstávají. Jsou zmatení, vypadají, že právě pohlédli do tváře Smrti, a nechápou, jak se opět ocitli ve světě živých.

„Ty jsi... Ty jsi je... *Proč?*“ vyhrknu, protože jeho jednání vůbec nechápu.

Ravinger ovšem nedostane příležitost mi odpovědět. Dveře ložnice se náhle rozrazí dokořán a vyruší nás.

Midas se zastaví na prahu. Jeho zlatá tunika a kalhoty se v matném světle mihotají a v porovnání s nimi vypadají jeho medově blondáté vlasy ještě světlejší. V obličejí má vepsané překvapení. Rozhlédne se po ložnici a zatne opálenou hranatou čelist. Všimne si kolébajících se strážných, kteří se usilovně snaží postavit do pozoru, a pak pohledem vyhledá mě. Když si všimne Ravingera, jenž stojí vedle mě, v obličejí mu převládne čirá zuřivost.

„Co má tohle všechno znamenat? Co si *u všech pekel* myslíš, že děláš v mých osobních komnatách?“ Midasův hlas prodchnutý hněvem skoro nepoznávám. Vyrazí k nám. Zastaví se přede mnou, ovšem oči upírá jen a pouze na prohnílého krále.

Ravingera Midasův vztek nijak nevyvedl z míry. Naopak na Midase hledí se znuděným pobavením. Nejenže proměnil svůj vzhled, ale ve zlomku vteřiny přijal i úplně jinou osobnost. Dokonce i jeho gesta vypadají jinak. Ravinger působí namyšleně a uvolněně, černá obočí klene ve výrazu, jenž působí aristokraticky i výsměšně zároveň.

Bodce, šupiny i nevraživý pohled jsou ty tam. Vystřídaly je posměšné zvlnění rtů, pramínky moci vetkané do kůže a koruna na hlavě. Není divu, že nikoho ani nenapadlo, že Rip a Ravinger jsou jeden a ten samý člověk.

„Ach, toto nejsou mé komnaty?“ odpoví Ravinger a s předstíranou nevinností se rozhlédne po pokoji. „Spletl jsem se.“

„Proklatě dobře víš, že ses nespletl,“ ucedí Midas. „A co jsi u všech bohů udělal s mými strážnými?“

Muži ještě stále pokašlávají, ovšem aspoň se jim konečně povedlo vstát, přestože vypadají, jako by se přes ně přelila sama smrt.

„Těmhle? Jen jsem je trochu nakazil hnilobou.“

Midas zbledne „Co... Co že jsi udělal?“

Obezřetně je pozoruju jako uvězněná mezi dvěma nehybnými balvany.

Ravinger pokrčí rameny. „Ted' už jsou v pořádku. Trocha jídla a odpočinku a budou zas jako rybičky.“

Cítím, jak z Midase sálá hněv. Vidím, jak mu doutná v hnědých očích. „Tohle je válečný akt.“

Zelené oči Midase probodnou.

„Kdyby mezi námi vypukla válka, poznal bys to,“ pronese Ravinger chladně. Jeho přezíravý výraz vystřídá něco mnohem krutějšího. Svírá se mi hrud' a těkám mezi nimi pohledem.

Midas chvíli mlčky zuří a pak stočí pozornost ke dveřím do místnosti s klecí – ke dveřím, které se nyní zlatě lesknou.

„Proč je moje favoritka venku a sama s cizím králem?“ otáže se strážných.

Netuším, jak je to možné, protože jsou už tak bílí jako sníh, ale muži v brnění zblednou ještě víc. Dva z nich si vymění nervózní pohledy, poté se na mě krátce zadívají a mně poklesne žaludek.

Viděli to. Viděli, jak se dveře od místnosti s klecí proměnily ve zlato. Ve vzteku jsem do nich udeřila holými dlaněmi, jak jsem se odtamtud snažila dostat, a celé jsem je přímo před jejich zraky zezlatila.

Midas sraští obočí a oči mu potemní, když si uvědomí, čeho se stali svědky.

Proklatě.

„Cizím králem?“ ozve se Ravinger, který zdánlivě nevnímá, co se tu děje. „Midasi, vždyť jsme teprve

před několika hodinami uzavřeli dohodu. Už jsi zapomněl? Jsme spojenci,“ dodá s úšklebkem.

„A přesto jsi tady, v *mých* komnatách, používáš svou moc proti mým strážným a stojíš tu vedle mé favoritky, kde nemáš nejmenší právo být!“ vyštěkne Midas. „Oba dobře víme, že ses nedomníval, že tohle jsou tvé komnaty.“

Midas nemá rád nepříjemná překvapení. Potřebuje mít vše pečlivě naplánované, aby dosáhl kýžených výsledků. Ravinger vstoupil do jeho osobních prostor, a tak se teď cítí v ohrožení jako kořist zahnaná do kouta.

A Midas zahnaný do kouta je nebezpečný.

Ravinger se rozhlédne po místnosti, po posteli, krbu i balkonu – to vše se znuděným nezájmem v očích. „Možná se mýlíš. Možná jsem skutečně považoval tyto komnaty za své a nakazil hnilobou tvé strážné, protože jsem se domníval, že se mě tu pokusí přepadnout.“

Z Midasovy hrudi se vydere zavrčení.

„Nebo...“ pokračuje Ravinger. „Možná jsem jen chtěl zjistit, jak zastupující vládce Pátého království bydlí.“ Zaletí ke mně zelenýma očima. „Třeba mě jen zajímalo, jak si udržuje favoritku.“ Zacukají mu rty. „Co myslíš, že to vypovídá o muži, který drží ženu v kleci?“

Dech se mi zadrhne v hrdle. Srdce mi buší napětím, jež tu vládne. Je husté jako spleť vláken v provazu, připravené omotat se mi kolem krku a strhnout mě na zem.

Ravinger pozoruje Midase a ten zas Ravingera.

A já sleduju je oba.

Ravinger rád provokuje. Baví ho hrát si na trn v Midasově patě. Midas naopak vypadá, že by nejradši zadupal Ravingera do země.

Jenže... nemůže.

Obvykle jsem jediná, kdo to ví. Midas hraje svou roli velice, převelice dobře. Koneckonců v tom má desetiletí praxe. Tuhle mihne rukou, tam mě zas záměrně nechá stát tak, jak se mu hodí, a pak jen přinese zezlacený předmět. Ví, jak zahrát, že tou mocí oplývá právě on.

Jenže Ravinger teď zná pravdu. Midas to netuší – a já to tak chci nechat. Možná to ale právě teď všechno skončí. Možná mu Ravinger prozradí, že zná pravdu. Nebo jen nechá Midase na místě shnít.

Nervy mám napjaté k prasknutí jako příliš utažený korzet.

Midasovi strážní přešlápnu. Možná tu hrozbu cítí stejně jako já. To poslední, co teď nejspíš chtějí, je znovu se Ravingerovi postavit. Napoprvé to s nimi nedopadlo zrovna slavně. Jenže coby strážní stejně nemají na vybranou.

Ticho jen násobí napětí, a dokonce i mé stuhy, jakkoli jsou rozbolavělé, mi u páteře ztuhnou, jako by očekávaly, že tu každou chvíli dojde k boji – který Midas nemá jak vyhrát. Výhrůžky vám postačí jen do určité míry.

Nejspíš dojde ke stejnému závěru jako já, protože je na něm poznat, kdy se rozhodl stáhnout. S vypětím sil vyhladí rysy, uvolní prsty a přinutí se nasadit zdvořilý výraz, jenž postrádá sebemenší stopy po skutečných emocích.

Midas není žádný hlupák. Moc dobře ví, jak si nastudovat soupeře, a právě teď dobře ví, že nemá navrch. Když nemůžete hrát tak, abyste zvítězili svou mocí, využijte ke svému prospěchu politiku.

Právě proto mě nepřekvapí, když si odkašle a oznámí: „Vskutku jsme spojenci, jak říkáš. Proto ti tento *omyl* odpustím.“

Ravinger nakloní hlavu. Na rtech mu opět pohrává ten samolibý úšklebek. „Jsem tvým dlužníkem.“ Znovu ke mně zaletí pohledem. Mrkne na mě a odejde.

Sotva je král hniloby pryč, otočím se k Midasovi, ovšem ten upírá oči jen na strážné.

„Selhali jste,“ oznámí jim.

Muži se napnou a několik z nich sebou trhne, když kolem nich projde do chodby. Cestou říká něco tak tiše, že mu nerozumím. Za okamžik se vrátí a v patách mu je deset jiných vojáků. Ti se okamžitě chopí strážných, kteří na mě měli dohlížet.

Muži se nechají beze špetky vzdoru odvést pryč. Se zdrcujícím pocitem pochopím, že je Midas nechá zabít za to, že viděli, co jsem udělala s dveřmi.

„Nezabíjej je.“ Prosba mi vytryskne z úst, přestože si uvědomuju její marnost. Stejně jako byla marná celá řada jiných mých proseb, s nimiž jsem se na Midase obrátila.

„Je rozhodnuto,“ odpoví s přimhouřenýma očima. „Svůj osud si zpečetili v okamžiku, kdy viděli to, co vidět neměli.“

Hrdlo mi sevře dusivý pocit viny. Nejenže jsem se přestala ovládat a zezlatila ženu, která mě zastupovala, teď kvůli mé moci zemřou i tito muži. Ne mou rukou, to však na výsledku nic nemění.

Jak jsem řekla Ravingerovi, viděla jsem spoustu smrti.

Třeba by strážným bylo lépe na shnilé hromadě na podlaze. Kdo ví, co by pro ně byl milosrdnější osud? Pomstě kterého krále by dali přednost?

Ztěžka polknu, ovšem nevolnost, jež mi rozhoupá žaludek, teď nemá s Ravingerovou mocí nic společného. Místo toho za ni může můj vlastní pocit viny a muž, jenž stojí vedle mě.

3. kapitola

AUREN

Po Ravingerově odchodu mi ložnice najednou připadá prázdná. Až po jeho odchodu jsem si uvědomila, jak jeho přítomnost vše přehlušila.

Mělo by se mi ulevit, že je pryč, jenže žádnou úlevu necítím.

Zadívám se na Midase. Víím, že se mi po obličejích jako praskliny ve skle šíří hořkost. Je s podivem, že nad ním znechuceně neohrnuju nos. Tělo se mi napíná očekáváním toho, co udělá.

V první chvíli na mě jen hledí. Už nemá korunu ani plášť, jen zlatou tuniku a kalhoty zakasané do naleštěných bot.

Ravinger se zmínil, že spolu uzavřeli dohodu už

před několika hodinami. Takže Midas si řešil kdovíco a mě tu nechal přecházet v kleci sem a tam jako divoké zvíře. Spolu s bolestí mi v hrudi doutná vztek. Obě emoce ve mně bublají těsně pod povrchem.

Nevím, co v mém obličejí vidí, ale v tom jeho toho vidím víc než dost. Teď už v něm čtu jako v otevřené knize – jako by vše, co kdy řekl, představovalo vodopád lží, jenž mu skanul ze rtů. Stránky mého života, které si přisvojil, jsou prázdné a prosté čehokoli skutečného.

Naše mlčení přeruší zaklepání na dveře. Midas dojde k místnosti s klecí, zavře její pozlacený vstup a zakryje tak vše, k čemu tu došlo. Pak teprve vyzve příchodího, aby vstoupil.

Z chodby vejdou do ložnice dvě služebné. Zlaté šaty je zakrývají od hlavy po paty a vlasy mají na temeni zastrčené pod čepec. Jedna nese komínek oblečení a druhá tác s jídlem. Obě se krátce pokloní a zamíří do koupelny.

Slyším skřípání trubek a zurčení vody.

Midas si odkašle a mnohem něžnějším hlasem oznámí: „Připraví ti koupel. Můžeš se umýt a najíst.“

Překvapeně se zarazím. Čekala jsem, že se mě znovu pokusí zavřít do klece. Předpokládala jsem, že mě zasype otázkami, jak jsem se dostala ven a co tu Ravinger dělal, místo toho mi ale coby olivovou ratolest nabídne svou ruku.

„Nechci se vykoupat,“ ucedím. Čímž myslím, že se nechci koupat jen proto, že mi to nařídil.

Midas si povzdechne. „Auren, klec –“

„Už *nikdy* se do té bohy prokleté klece nevrátím!“ zasyčím. „Klidně sem přiveď všechny kováře v království. Přísahám bohyním nad námi, že prolomím všechny dveře. Zamkni mě tu, postav na stráž stovky mužů, ale stejně je –“

Odmlčím se, protože si vzpomenu na služebné v sousední místnosti. Oba se zadíváme ke dveřím koupelny.

Zhluboka se na uklidněnou nadechnu, nakloním se k němu a ztiším hlas, aby mě slyšel jen on. „Jestli se mě tam znovu pokusíš strčit, budu s tebou bojovat a už *nikdy* pro tebe neproměním ve zlato ani špendlík.“

Jed, jenž mi odkapává z úst, hoří žhavějšími plameny než sám oheň. Třeba ho raní stejně krutě, jako mě ranil on.

Midas ztuhne a na opáleném obličejí mu naskáčou rudé skvrny vzteku. Šokovala jsem ho. Poznala jsem to z toho, že na okamžik zapomněl dýchat. Na tuhle moji verzi není zvyklý – na ženu, která se před ním nesklání a neklečí mu u nohou.

Hrud' se mi zvedá a klesá zběsilým zanícením v hlasu. V nejmenším by mě nepřekvapilo, kdyby mi ze zlatých očí začaly šlehat plameny.

Midas se na mě jen dívá. Vidím na něm, že v duchu počítá a kalkuluje, a skoro slyším vír jeho myšlenek, zatímco se snaží přijít na to, jak nejlépe ke mně přistupovat. Víím to, protože všechny ty roky, kdy jsem do něj byla zamilovaná, jsem po něm nejen toužila, ale také ho pozorovala a studovala ho, jako se jiní učí cizí jazyky.

Kvůli jeho vznětlivosti jsem neměla na vybranou, protože jsem si to u něj nikdy nechtěla rozházet nebo ho rozčilit. Právě díky citlivosti vůči jeho emocím a mnoha letům, během nichž jsem ho pozorovala, víím, jak jeho mysl funguje.

Jeho výraz roztaje a oči barvy karobu zněžní, jako by si uvědomil, že to myslím vážně.

Zvedne ruku a bříškem palce mě pohladí po čelisti. Ztuhnu a pokusím se odtáhnout, ovšem vezme

můj obličej do dlaní a zadívá se na mě s čirými muky v očích. „Moc se omlouvám, drahocenná.“ Na rtech mě zalehtá jeho dech a do mého ucha dolehne jeho kající hlas.

Dřív by si mě vmžiku získal. Naklonila bych se k němu jako květina, jež se otáčí za sluncem. Jenže teď už z jeho doteku netaju a rty se mi nezvlíň v úsměvu plném odpuštění. Nezavřu oči a rty mi neovane můj tichý vzdech.

Protože... je příliš pozdě.

Z očí mi opadla maska a teď už se mi srdce nesvrá. V žaludku mi nelétá hejno motýlků. Zlomil ve mně nejen srdce. Zlomil mou vůli. Moje odhodlání. Můj hlas. Zlomil mého ducha a já jsem mu to dovolila.

Tíže lásky, kterou jsem k němu tak dlouho cítila, ze mě opadla. Odloupla se jako suchá, mrtvá kůže, jež vyschla pod spalujícími slunečními paprsky. Její bezbarvé pokroucené zbytky už dávno nic necítí. Už nikdy nebudu jílem, který si po libosti vytvaruje. Vytvaruju se sama.

„Zachoval jsem se ohavně. Neovládal jsem se,“ řekne a něžně mě pohladí po tvářích. Dívám se na zlaté knoflíky na jeho tunice. „Měl jsem o tebe obrovský strach a po tom, k čemu došlo, jsem tě jen chtěl mít v bezpečí. Právě ses mi vrátila a po všem tom stresu se Čtvrtým královstvím...“ Midas se odmlčí a pusť můj obličej.

Mlčím a jen nahlížím skrze jeho květnatá slova do studené hlíny toho, co skutečně dělá.

Mění taktiku.

Midas není hloupý. Ví, že kdybych splnila svou hrozbu, velice bych mu ztížila život. Koneckonců mě potřebuje. Závisí na tom celý jeho nárok na trůn. Zákoný Oreje stanovují, že vládnout můžou jen ti obda-

ření magickou mocí a Midas potřebuje mou moc, aby udržel svůj klam.

Co by si lidé pomysleli, kdyby najednou přestal měnit věci ve zlato?

Potřebuje, abych spolupracovala. A jak jinak mě dostat co nejlépe pod kontrolu než zatahat za nitky v mém srdci?

V minulosti mě vždy přesvědčil, abych ho zase začala poslouchat na slovo. Abych dělala, co říká, věřila, že ví, co dělá, a nechala mu volnou ruku, ať si dělá, co chce, zatímco jsem dál marnila čas za zlatými mřížemi.

Jenže Midas si mě neudrží, pokud nejsem sama ochotná spolupracovat, a nechtěl, abych si tuto skutečnost někdy uvědomila. Nikdy si nepřál, abych otevřela oči a pochopila, jakou moc doopravdy mám.

Zatímco se louhujeme v tichu, z koupelny k nám dolehne skřípění zavíraných kohoutků a za chvíličku z místnosti vyjdou obě služebné. Opět se pokloní a opustí ložnici. Pořád mlčím.

„Pojď, postarám se o tebe a popovídáme si, jak jsi chtěla,“ vybídne mě naléhavě. Hraje to dobře – výčitky svědomí a vědomí, že mě ranil.

Mohla bych se s ním začít hádat. Mohla bych mu plivnout do obličeje a říct mu, že vím, o co se tu snaží. Mohla bych se otočit na patě, vyjít z místnosti a pokusit se dostat z hradu. Přestože mě všechny tyto možnosti lákají, ovládnou se.

Pokud se od něj mám osvobodit, *skutečně* osvobodit, nesmím jednat impulzivně. Musím si vše pečlivě naplánovat, jako to dělá Midas. Protože mě nikdy nenechá odejít. Nikdy. Takže pokud to mám udělat, musím postupovat chytře.

„Drahocenná?“ pobídne mě.

Nemám žádné spojence ani konexe. Což znamená, že i kdyby se mi podařilo utéct z Ranholdu, někdo jiný by mě mohl zajmout a využít ke svému prospěchu. Ne, už nikdy se nenechám uvěznit. Už nikdy mě nikdo nebude vlastnit.

Musím si vše naplánovat a udělat to správně. Utéct tam, kde mě Midas nikdy nenajde. Musím být silná, abych se dokázala ochránit před světem, který mě chce akorát využívat.

A tak... přikývnu. Tentokrát tu hru budu hrát já.

„Dobře.“

Midas ochabne úlevou a ustarané vrásky kolem jeho očí se promění – teď odrážejí jeho úsměv. Musí být sám se sebou nadmíru spokojený, když věří, že si mě zase snadno omotal kolem prstu.

Je mi zle z toho, jak jsem sebou nechala zametat.

Doprovodí mě do koupelny a kolem zrcadla ve stříbrném rámu a toaletního stolku až k obrovské železné vaně u zadní stěny. Stojí na zvířecích prackách, má obarvený lem a zdobí ji sklem potažený kámen vytesaný do tvaru lva s otevřenou tlamou, z níž místo řevu tryská voda.

„Smyjeme z tebe špínu Čtvrtého království,“ oznámí Midas, když se zastavím u vany. Je už plná kouřící vody s tenkou vrstvou bublinek, jež kloužou po hladině jako lekníny.

„Ublížil ti král hniloby?“ zeptá se a dává si záležet, aby udržel vyrovnaný tón.

Ano. Ale ne tak, jak si myslíš.

„Ne. Přišel za mnou krátce před tebou.“

Midase to podle všeho upokojí. „Nelíbí se mi, že se ten odporný parchant ocitl ve stejné místnosti jako ty.“

Zamrkám překvapením. *Odporný?*

Ovládá odpornou moc, to ano, ale on sám? Ne. Ne-ní odporný. Ani zdaleka. Ravinger je stejně nádherný jako v podobě Ripa. Sálá z něj nadpozemská mužnost, která jako by do tohoto světa nepasovala. Asi by mě ale Midasův názor na něj neměl překvapovat. Midas pohrdá čímkoli, co není naprosto dokonalé. Nejspíš mu stačil jeden pohled na Ravingera a ty podivné značky moci, které se mu převalují pod kůží, a rozhodl se, že je Ravinger ohyzdný.

Místo odpovědi se maličko odvrátím. Midas mezitím studuje nabídku jídla na tácu, který služebné odložily na stoličku u vany. Pomalu se začnu svlékat. Každíčký kousek mého ošacení je obnošený, špinavý a zmačkaný. Všechny kusy látky ztěžkle dopadnou na podlahu.

Na okamžik se na tu hromádku dívám. V tom oblečení jsem toho prožila tolik. Jsem jiná žena, než když jsem si ho poprvé oblékla. Připadám si, jako bych si svlékala brnění, v němž jsem vyrazila do bitvy. Rudí nájezdníci, Sail, kapitán Fane, Rip, Midas... S těmi všemi jsem se v těchto šatech setkala.

Nevím, jestli na mě Midas upírá zrak, a je mi to jedno. Mé nahé tělo viděl už mnohokrát. Víc než svou nahotu chci a potřebuju chránit to, co se skrývá pod mou kůží, co se skrývá ve mně – svou mysl, srdce a duši. To vše musím udržet z jeho dosahu.

S hlubokým nádechem překročím hromádku ošacení a vlezu si do vany. Posadím se a okamžitě mě obklopí teplo, jež mi pronikne do chladem zkřehlých kostí. Mé unavené stuhly klesnou ke dnu a nechají se konejšit úlevou, kterou jim voda přináší.

Zasténám a opřu si hlavu o zaoblený okraj vany. Vychutnávám si příjemné teplo. Po mnoha týdnech, kdy jsem se myla hadry namočenými v roztátém

sněhu, mi koupel připadá jako samo nebe. Nedovolím, aby mi Midasova blízkost tento okamžik zničila.

Zavřu oči a vychutnávám si vůni květinových olejů, které služebné nalily do vody. Avšak trhnu sebou a ihned rozevřu víčka, když mě Midas náhle zezadu pohladí po vlasech. „Ššš, už je dobře, drahocenná. Všechno ti to vynahradím.“

„Vynahradit mi to můžeš jen tím, že se mě už nikdy nepokusíš zavřít pod zámek,“ oznámím mu rozhodně. Soustředím se při tom na bublinky, které se vznášejí na hladině.

Sice to na něj musím hrát a předstírat, že si mě opět získal svým kouzlem, ale nedovolím, aby mě znovu uvěznil ve zlaté kleci.

Midas na okamžik zaváhá a ruka v mých vlasech znehybní.

„Jistě,“ odpoví po chvíli. „Samozřejmě. Klec jsem stejně zbudoval jen pro tvoji ochranu. Pokud ji ale už nepotřebuješ, zajistím ti bezpečí i bez ní.“

Jak krásně couvá.

Nasadím něžný úsměv a přes rameno na něj pohlédnu. V krásném obličejí má vepsaný čirý obdiv, ovšem jeho ztuhlá ramena prozrazují přetrvávající hněv. „Opravdu?“

„Ano,“ odpoví důrazně. Chytá se mé váhavé naděje. Vezme můj obličej do dlaně a pramínky blondatých vlasů mu přepadnou do čela. „Omlouvám se za své dřívější chování, drahocenná. Odpusť mi.“

„Ublížil jsi mi,“ postěžuju si a tentokrát říkám pravdu.

Sedí na stoličce vedle vany. Skloní se ke mně a přitiskne čelo na moje. Pokožku má studenou, zatímco ta má je orosená párou z horké koupele. „Vynahradím

ti to. Udělám, co bude třeba, abych si opět zasloužil tvou důvěru a odpuštění.“

„Řekl jsi, že moje odpuštění nepotřebuješ,“ připomenutí mu kousavě.

Midas sebou trhne a poté zvedne z podlahy stříbrný džbán. Nabere do něj vodu z vany a vylije mi ji na vlasy.

„Nemyslelo mi to.“ Vyhrne si rukávy a přisune ke mně tace s jídlem. Poté si namydí ruce a začne mi mýt mastné, zacuchané prameny. „Nečekám, že mi na místě odpustíš, ale jednal jsem tak jen proto, že jsem se o tebe bál.“

Věřím, že na mně Midasovi jeho vlastním pokřiveným způsobem záleží. Jenže jeho láska není zdravá a už mi ani nestačí. Zasloužím si mnohem víc, nicméně nevěřím, že někdy najdu takový druh lásky, po kterém bažím.

Při tom pomyšlení mi vyhrknou slzy. Vzhlednu ke stropu a zadívám se na okno nahoře na zdi pokryté jinovatkou. Zármutek se mi lepí na kůži jako kapky vody z lázně.

A když ve mně smutek převládne nad hněvem, začnu dumat, co je se mnou špatně. Proč jen mě nemůže milovat? *Skutečně milovat?*

Midas miluje moji mihotavou pokožku a lesklé vlasy. Nepochybně miluje moji *moc*. Darovala jsem mu své srdce a byla jsem příliš mladá a hloupá, než abych pochopila, že zbožňuje můj zlatý dotek, ale ne mě samotnou.

Nejspíš musím být nějakým způsobem vadná. Nehodná lásky.

Nebo je třeba právě tohle mým osudem. Třeba nic jiného ani mít nesmím. Žena, která dokáže proměnit celý svět ve zlato, musí ovládat vlastní hamižnost.

Třeba je láska cenou za moji magickou moc.

Všechny tyto myšlenky mě tíží jako závaží, jež svou váhou drtí mé vědomí. Midas mi dál myje vlasy a plynule vede konverzaci. Ujišťuje mě, že jsem mu moc chyběla, a popisuje, co vše v Pátém království od našeho rozloučení stihl, i kolik práce ještě musíme odvést, když už jsme zase spolu.

Nechávám ho mluvit a on mě nechává mlčet. Beru jídlo jako záminku, proč nemluvím. Jím všechno na tácu, aniž bych vnímala chuť kteréhokoli z připravených pokrmů, a v duchu přemýšlím. Vzpomínám si, že tohle – že se o mě staral a koupal mě – naposledy udělal vzápětí po útoku na krále Fulkeho.

Bezděčně zvednu ruku ke krku a špičkami prstů přejedu po krátké jizvě. Toho večera mě nezachránil Midas. Ne doopravdy. Byl to Digby a i jeho jsem ztratila.

Ze života mi zmizeli všichni, koho jsem kdy měla ráda. Dokonce i Midas, a to sedí jen několik palců ode mě.

Umytá a najedená vylezu z vany a obleču si čistou noční košili. Je ušitá ze silné bílé bavlněné látky, její lem mi sahá až k nártu a široké rukávy mi zakrývají celé paže až přes špičky prstů. Mé stuhý sebou chvíli zmítají a pak ochabnou a zůstanou mi lenivě viset ze zad.

„Tak,“ zašeptá Midas, když si mě prohlédne od hlavy po paty. „A jsi zas jako nová.“

Nuceně se usměju. Tělo mám stejně znavené jako duši a právě teď chci nejvíc ze všeho být od něj co nejdál. „Potřebuju se vyspat.“

Přikývne.

„Poslal jsem služebné, aby ti připravily pokoj hned naproti přes chodbu,“ oznámí. „Je tvůj. Budeš mít svůj vlastní... prostor.“

Překvapená se k němu obezřetně otočím. „Můj vlastní pokoj? *Bez mříží?*“

Zastrčí mi vlhký pramen vlasů za ucho.

„Bez mříží. Jen ložnice, kde můžeš odpočívat a cítit se v bezpečí,“ ujistí mě tiše. „To, co jsem ti řekl, jsem myslel vážně. Mýlil jsem se a chci ti to vynahradit, Auren. A už pojď. Musíš být unavená.“

Dovolím Midasovi, aby mě chytil za ruku a odvedl ze své komnaty na chodbu. Pokývne několika strážným a otevře dveře přímo naproti své ložnice. Vejdu s ním dovnitř a rozhlédnu se. Je tu přítmí narušené jen mdlým měsíčním světlem, v němž rozpoznám postel.

Pustí mou ruku, dojde ke zdi a zatáhne závěsy. Lehnu si. Poslední zbytky sil vyčerpám na odhrnutí příkrývek a pak už si lehnu na měkoučkou matraci.

Náhle se postel zhoupne – to si Midas lehl vedle mě. Ztuhnu. Midas nemarní čas. Přitáhne si mě k sobě a posune mě tak, abych mu hlavou spočinula na hrudi. Jsem jako kus ledu, který odmítá roztát a nejradši by sklouzl pryč.

„Uvolni se, Auren,“ přikáže mi. „Odpočívej. Zůstanu tu, dokud neusneš.“

Málem si odfrknu. Je to skoro stejně uklidňující, jako kdyby mi řekl, že pod postelí číhá netvor, akorát že ve skutečnosti jeden teď leží vedle mě.

Únava ovšem převáží nad paličatostí.

Kousek po kousku se v jeho objetí uvelebím. Když mě však začne hladit po hrudi, musím pevně stisknout rty. Zmítají mnou nenávist a smutek, přesto se pokusím tyto emoce, které se ve mně nadouvají jako bouřkový mrak, co nejlépe potlačit.

Otupělá. Potřebuju zůstat otupělá. Nic necítit, být lhostejná, za silnou hradbou, přes niž na mě nemůže.

„Jsi moje drahocenná dívka,“ zazní do tmy jeho šepot, jenž mu unikne ze rtů schovaných ve stínech.

Nenávidím ho za to, že je v tom tak dobrý. Nechci, aby mě objímal, a přesto jsem si právě tohle tak dlouho přála a Midas to ví. A tak zatímco mě hladí po vlasech, po tváři mi pomalu sklouzne studená slza a vsákne se mu do tuniky.

„Miluju tě, Auren.“

Lháři.

Není nic než falešný, záludný, prohnaný lhář.

„Tohle mi chybělo,“ pronese a zívne při tom. Třeba mi právě teď říká pravdu, nebo je to jen další lež, kterou si mě chce připoutat.

Ať je to jakkoli, tenhle okamžik si dopřeju. Jen tenhle jediný. Dopřeju ho té nevinné dívce, která ztratila lásku, o níž se tolik let domnívala, že ji má. Protože tohle... tohle je její tiché rozloučení.

Pod vším mým vztekem a otupělostí se skrývají pohmožděné kusy mého zlomeného srdce. A tahle moje část, ta po uši zamilovaná dívka, pod mým hořkým hněvem truchlí.

A kvůli tomu mi ze rtů unikne roztřesený povzdech, jenž mi zavibruje hrudí jako zaburácení. Poté mu naposledy přitisknu ucho na hrud', abych slyšela píseň, o níž jsem se tak dlouho domnívala, že hraje jen pro mě.

Vnímám, jak mě hladí po vlasech, a soustředím se na pravidelný tlukot, v jehož rytmu mi po tváři steče další slza, protože z něj neslyším lásku. Jen majetnickou kontrolu. Zní tak hlasitě, až se divím, že jsem to nikdy předtím neslyšela.

„Už jsi zas tam, kam patříš,“ oznámí.

Zavřu oči a řasy ztěžklé slzami jako kapkami rosy mi spočinou na tvářích.

Kdybychom si to vyměnili a Midas mi položil hlavu na hrud', co by v ní slyšel? Slyšel by tlukot mého srdce a věděl by, co znamená? Poznal by, že zpívá o mé nenávisti k němu?

Usnu za poslechu dunění v našich hrudích, dvou neladících melodií, které se nikdy nesejdou v souzvuku. Nechám tu dívku v sobě, aby se od něj s každým dalším úderem srdce čím dál tím víc odtrhávala a mlčky se s ním rozloučila.

Ráno se probudím se srdcem z kamene. Ráno bude mé srdce zpívat jen pro *mě*.

4. kapitola

KRÁL MIDAS

Sedím v altánku z tepaného železa, přemýšlím a nepřítomně při tom pozoruju muže, kteří pracují na nádvoří. Chladný vzduch Pátého království je osvěžující. Jeho ostrost mi pomáhá třídit myšlenky.

Lavici pode mnou doplňuje kožený sedák napěchovaný senem. V minulosti jistě býval pohodlný, ovšem teď už je dávno prosezený.

Vedle mě se na mě mračí zápisník. Zapisuju si do něj poznámky, plány i seznamy úkolů. Vedu si ho šifrovaným písmem, které znám jen já, přestože ho nosím všude s sebou. Lidem se nedá věřit a v sázce je toho příliš, a tak není opatrnosti nikdy dost.

Na ramenou mě tíží povinnosti, jež se vážou k ří-

zení ne jednoho, ale hned dvou království. Hlava mě od úsvitu do soumraku třeští vědomím všeho, co musím udělat.

Když mám teď Auren u sebe, můžu se mnohem víc soustředit na Ranhold. Právě ten potřebuje nejvíc pozornosti.

Veškeré stížnosti se mi zatím dařilo utišit, vím však, že to dlouho nevydrží. Přivezl jsem si s sebou dost zlata, aby mi to stačilo na převzetí vlády, ale lidé začínají být neklidní. Chodbami hradu se nese šepot. Diví se, proč Zlatý král dosud neproměnil nic ve zlato. Moje výmluva, že chovám k Ranholdu příliš velkou úctu a chci mu dopřát čas, aby mohl řádně truchlit po zemřelém králi, přestává lidem stačit a v truhlici s mincemi už začínám vidět na dno.

Potřebuju, aby se Auren vrátila do práce. Přesto vím, že s ní musím postupovat stejně opatrně jako v místní politice. Tahám za tučet provázků zároveň a všechny vyžadují pozornost a opatrnost.

Právě proto chodím sem, do tohoto altánku, kde mě chladný vzduch štípe tak akorát, aby podnítil moje soustředění.

Slyším pravidelné údery kladivem. Zaletím pohledem k sochám na nádvoří. Je jich tu hodně. Stojí co pár kroků na kamenných podstavcích. Z kusů ledu umělec vytesal propracované a dokonalé tvary.

Z vyvýšeného místa vidím sochu v podobě vrby, na jiném podstavci dlí borkoletka s chřtánem otevřeným v bojovém křiku. Vedle ní smyslná bohyně zvedá paže k obloze a šaty jí zakrývají postavu tvaru přesýpacích hodin. Všechny sochy do jedné jsou vyvedené do neuvěřitelných detailů. Některé z nich jsou tak vysoké, že na nich sochaři pracovali ze žebříků. S pomocí dlát, kladiv a jelenic udržují služebníci sochy

v dokonalém stavu. Sochaři na nich ještě stále pracují, ať už na úplně nových sochách, nebo na údržbě už hotových děl.

Vidím na nich, že je můj pohled znervózňuje, oči však upírají na své sochy a ani na okamžik si neodpočinou. Zrovna se chystám zvednout zápisník, když na nádvoří vyjde další dělník ve stejné purpurové uniformě jako ostatní.

Zadívám se na něj a musím zamrkat, abych odlišil to, co teď vidím, od toho, co jsem viděl kdysi.

Umělec s pásem náradí kolem boků dojde k soše meče, jenž stojí na špici, a začne ji leštit jelenicí a oprašovat od sněhu.

Je plešatý, se čtyřmi výraznými vráskami na temeni, které připomínají tygří pruhy. Má hranatou čelist muže, jenž pod bílým plnovousem ukrývá jízlivý úšklebek, ačkoli jsem od něj příliš daleko na to, abych poznal, jestli se právě teď skutečně šklebí.

Prohlédne si sochu, zaloví v brašně zavěšené na opasku, vytáhne z ní brýle a nasadí si je na nos. Ostře se nadechnu skrz zaťaté zuby.

Vypadá jako můj otec.

Samozřejmě jím není. Leda že by uzavřel dohodu s bohy a povstal z mrtvých. Ovšem plnovous, pleš, opálená kůže, ty bohy prokleté *brýle*, dokonce i úchop kladiva, tím vším mi připomíná muže, jenž mě zplodil.

Silena Midase.

Pro ostatní Sil, pro mě otec, ačkoli slovo *otec* bych ve vztahu k němu použil jen *velmi* volně. Byl to vesnický ochlasta, který se občas vykolébal z domu, aby ve městě odvedl nějakou tesařinu.

Byl jsem pro něj jen nenáviděným bastardem. Přičilo se mu, že musí vydávat peníze za jídlo a ošacení pro mě, když by mince raději utrácel za pivo.